

egen Fare forbundet usædvanligt Arbejde“. De Ord har Kommissionen taget direkte fra Fattiglovens § 14, og naar det nu har været gældende Ret i 20 Aar, tror jeg, det ikke vil være rigtigt at røre ved det. Omend det er noget, som kan være Genstand for Fortolkning, er det altid godt at benytte Ord, som have været lovfæstnede gennem 20 Aar, dem skal man ikke røre ved uden ganske særlige Grunde. Det ærede Medlem kan have Ret i sin Paa-stand om, at det kan ogsaa være Tvivl underkastet, hvad der i § 25 forstaas ved, at „Husbonden maa ikke uden gyldig Grund paalægge Tyendet Natarbejde“. Men jeg tror, det ikke vil være rigtigt der at gaa til en yderligere Angivelse af Tilfældene. Havde Kommissionen gjort det, var den bleven mødt med den samme Kritik, som nu møder den med Hensyn til § 35 og § 38, hvor man har forsøgt at give visse Eksempler. Og ligeledes Ordene i § 26: „rimelig Adgang til at sørge for egne Anliggender“. Naturligvis er dette en Skøns-sag, men det er ogsaa den Slags Ting, som man i konkrete Tilfælde forholdsvis let kan afgøre.

Det ærede Medlem opholdt sig dernæst noget ved Bestemmelsen i Lovens § 30 og mente, det kunde have sin Betænkkelighed, at Tyendets Krav paa Løn kunde i Tilfælde af Konkurs eller Retsforfølgning fra en Panthavers Side gaa forud for Pantet i den sammen med Ejendommen pantsatte Besætning eller andet Løsøre. Jeg tror nu ikke, at Betænkkelighederne derved ere store. Men det ærede Medlems Opmærksomhed vil jeg saa henlede paa Bestemmelsen i § 29, hvor der til Gengæld er givet Panthaveren en Ret, som jeg tror fuldt ud vejer op mod det Skaar, som kan gøres i hans Rettigheder ifølge § 30, nemlig den Bestemmelse, at naar en Udlægshaver eller Brugspanthaver tiltræder Ejendommens Besiddelse, fortsættes Tjenesteforholdet i Bedriften med Udlægshaveren eller Brugspanthaveren. Det er i alt Fald en Erfaring, jeg har gjort, og jeg har gennem 16 Aar dels for en anden og dels selv været Sagfører for Landets største Kreditforening, Østifternes Kreditforening — det er vistnok den største —, og i en Landjurisdiktion, og der har jeg indhøstet den Erfaring, at en af de værste Situationer at blive sat i er at komme som Udlægshaver til en Landejendom, naar Tyendet vil gaa og har Ret til at gaa, for man staar meget hjælpeløs i en saadan Situation. Der

er i Virkeligheden ingen Grund for Tyendet til at gaa, naar dets Rettigheder i enhver Henseende sikres, og det sker i en saadan Situation. Derfor er det føjet ind, at Tyendeforholdet fortsættes ved den omtalte Lejlighed, for at Friheden i saa Henseende ikke skal bruges til at fremtvinge Fyldestgørelsen af Krav, man ellers ikke kan opstille.

Men til Gengæld har jeg heller ingen Betænkkelighed næret ved, at Tyendet har et Krav paa at blive fyldestgjort fremfor Panthaveren i selve Løsøret. Jeg tror, det er en Ting, som vil følge af sig selv. Naar Panthaveren tiltræder sit Pant, betaler han Tyendet, det er han nødt til for at faa det til at blive, og det ene er en naturlig Konsekvens af det andet. Jeg tror, at Kreditforeningerne eller Fællesudvalget for Kreditforeningerne af Kommissionen ere blevne hørte om det paagældende Spørgsmaal, og at de ikke have haft nogen Betænkkelighed derved. Der findes en Udtalelse i Kommissionsbetænkningen Pag. 76 med Hensyn til den Retsstilling, som det andet Mindretal agter at give Tyendet for dets Løn, og Tanken hos det andet Mindretal var i hvert Fald omtrent den samme som den, Ministeriet har søgt at gennemføre her. Endelig skal jeg bemærke, at Retten strækker sig jo ikke til Provenuet af selve den faste Ejendom, men kun til det Løsøre, som ved en positiv Lovbestemmelse, og ogsaa kun ved den, kan pantsættes sammen med en fast Ejendom. Og dette Krav, som gives Tyendet, er ikke, som det ogsaa fremgaar af Motiverne til Lovforslaget, noget nyt, det er blot en Tilbagevenden til en Retstilstand, der har eksisteret tidligere. Denne Beskyttelse tror jeg, man kan give Tyendet uden paa nogen Maade at krænke andre Rettigheder eller krænke en Interesse i Prioritetsforholdet. Der er ogsaa der andre Krav og Rettigheder, som altid maa gaa forud for en første Prioritet, saadanne Krav som Skatter, Assurancepræmier og lignende, og dog vedbliver den at gælde for en første Prioritet.

Det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) mente, at man i Stedet for en Tyendelov maaske kunde give en Lov, der omfattede Arbejdsgivere og de Arbejdere, der have fast Bolig, Ophold og Kost hos Arbejdsgiveren. Den Tanke har, saa vidt jeg erindrer, Kommissionen udtalt sig om i Kommissionsbetænkningen, men man har fundet overvejende Betænkkeligheder ved at gennemføre Tanken, og formentlig har